

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **S. B.**, narozený X,
státní příslušnost Republika Severní Makedonie,
bytem X,
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2020, č. j. MV-72683-5/SO-2020,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2020, č. j. MV-72683-5/SO-2020, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 2. 2020, č. j. OAM-14415-37/PP-2019, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a téhož zákona, přičemž mu byla současně stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalobce se v podané žalobě domáhal též přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně zopakoval dosavadní průběh řešeného případu. Následně namítl, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalobce přitom již ve svém odvolání uvedl, že jedná-li se o žádost rodiče nezletilého dítěte, je nezbytné, aby správní orgány vyžádaly stanovisko Orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), který by provedl šetření u nezletilého dítěte, a dotázal se ho na to, co by pro něj znamenalo odloučení od jeho otce. Vzhledem k tomu, že dcera žalobce už dokáže formulovat své názory, bylo šetření OSPODu potřeba právě pro zjištění stavu věci. Sdělení Městského úřadu v Domažlicích, že neeviduje spisovou dokumentaci k osobě dcery žalobce, dle jeho názoru nijak neosvětluje danou situaci.
2. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že v projednávané věci nebyla prokázána jeho skutečná péče o nezletilou dceru. K tomu zmínil, že několik nepřesností plynoucích z provedeného výsledku jeho samotného a matky jeho dcery neznáčí, že by péče ze strany žalobce nebyla prokázána, když každý z rodičů vnímá v životě dcery jiné priority. Vzhledem ke skutečnosti, že oba výsledky byly prováděny současně, nebylo možné se konkrétněji doptat druhého na správními orgány vytýkané nepřesnosti.
3. Napadené rozhodnutí je dle žalobce též v rozporu s čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 a odst. 3 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, které garantují práva nezletilých dětí na přítomnost ve státě, ve kterém se legálně zdržují jejich rodiče. V daném případě pak dochází k roztržení rodiny, kdy s ohledem na školní docházku a stabilní zázemí nezletilé dcery žalobce na území České republiky, není možné její odtržení z běžného života a odcestování do zcela neznámé země pouze z důvodu života s žalobcem. Správní orgány tedy naprosto nedbaly své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců, když byly povinny posuzovat přiměřenost rozhodnutí, zvláště v souvislosti s nezletilou dcerou žalobce. Žalobce poté zmínil, že na území České republiky žije společně s jeho rodinou již 22 let, přičemž je otcem nezletilé D. B., nar. X, se kterou sice nežije ve společné domácnosti, ale je s ní v častém kontaktu, navštěvuje ji, finančně ji zabezpečuje a je „*řádným otcem*“. Vzhledem k jejímu věku je tedy dle tvrzení žalobce nezbytné, aby ho dcera měla po svém boku, neboť bez něj bude narušena její řádná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

socializace. Žalobce přitom ve své domovské zemi už nic nemá, neboť jeho kompletní rodina je celá na území České republiky.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah napadeného rozhodnutí ve spojení se spisovým materiálem. Nad rámec uvedeného pak žalovaný doplnil, že odmítá námitku žalobce, že mělo být správními orgány vyžádáno stanovisko OSPOD, a to za účelem zjištění, jaké dopady na nezletilou dceru by mělo jejich odloučení. V projednávaném případě totiž byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí předmětné žádosti, když bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno, jakož i plně odpovídá platným právním předpisům.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy své nesouhlasy s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
7. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 20. 8. 2019 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. V tiskopisu předmětné žádosti žalobce uvedl jako účel pobytu na území „sloučení rodiny“. Dále zde bylo žalobcem konstatováno, že má děti, přičemž s I. B., nar. X, státní příslušnost Republika Severní Makedonie, a M. B., nar. X, státní příslušnost Republika Severní Makedonie, jakož i s jeho manželkou M. B. žalobce pobývá na adrese X. Dcera žalobce D. B., nar. X, státní příslušnost Česká republika, pak bydlí na adrese X. V domovském státě žalobce žije jeho otec; matka již zemřela. K nadepsané žádosti žalobce přiložil také kopii jeho cestovního dokladu, smlouvu o nájmu bytu ze dne 16. 1. 2019, s platností od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2019, dokládající zajištěné ubytování na adrese X, a kopii rodného listu jeho dcery D. B. Dne 9. 9. 2019 doložil žalobce také doklad o zdravotním pojištění ze dne 20. 8. 2019, fotografii a potvrzení o zajištění ubytování na adrese X, na dobu od 20. 8. 2019 do 20. 8. 2021.

Z pořízeného opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 20. 8. 2019 a dále ze dne 14. 1. 2020 jsou poté zřejmé tři záznamy o odsouzení žalobce na území České republiky, a to v roce 2015 pro přečin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, v roce 2016 pro přečin zanedbání povinné výživy a v roce 2017 pro pokračující zločin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, přečin vydírání, přečin ublížení na zdraví a přečin výtržnictví. Dne 5. 9. 2019 byla na žádost správního orgánu I. stupně provedena pobytová kontrola v místě hlášeného pobytu žalobce (viz zpráva Policie České republiky č. j. KRPU-149180-1/ČJ-2019-040026), přičemž zde byl žalobce i zastížen, kdy tento uvedl, že nebydlí ve společné domácnosti se svou dcerou, neboť ta bydlí v X u své matky. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky ze dne 20. 8. 2019 a dále též ze dne 17. 2. 2020 poté mj. plyne, že žalobce měl povolený pobyt na území České republiky od 6. 1. 1998 do 2. 7. 2018 (pozn. soudu - ukončen správním orgánem). K rodinným vazbám žalobce se zde současně uvádí jeho manželka M. B. a děti – tj. nezletilá D. B., nar. X, a zletilí L. B., nar. 1. 3. X, B. B., nar. X, I. B., nar. X, a M. B., nar. X. Dne 13. 11. 2019 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad jeho žádosti, resp. k předložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců – konkrétně k doložení skutečnosti, že o nezletilou dceru D. B. žalobce skutečně pečuje. Správní orgán I. stupně přitom žalobce ve výzvě poučil, jakým způsobem může skutečnou péči o nezletilou dceru doložit, jakož i upozornil na možné následky neodstranění tohoto nedostatku. Dne 25. 11. 2019 žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil 4 útržky složenek, ze kterých vyplývá, že prostřednictvím provozovatele poštovních služeb zaslal k rukám R. P. (tj. matky jeho nezletilé dcery) dne 28. 8. 2019 částku 500 Kč, dne 4. 10. 2019 částku 500 Kč, dne 30. 10. 2019 částku 500 Kč a dne 22. 11. 2019 částku 500 Kč. Dne 25. 11. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno též vyjádření žalobce, že osobně doložil část dokladů prokazujících, že jako rodič přispívá na živobytí dítěte. Dále zde bylo uvedeno, že žalobce „velmi často navštěvuje své dítě, pořád je s ním v telefonickém kontaktu, pravidelně poskytuje prostřednictvím matky dítěte finanční prostředky na různé volnočasové aktivity a návštěvy nezletilé kulturních zařízení, sportovní aktivity apod.“ Doklady prokazující financování mimořádných potřeb dítěte nicméně žalobce dle jeho vyjádření neuchovává, přičemž tedy navrhl výslech matky jeho dcery.

9. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 14. 1. 2020 pak mj. vyplynulo, že aktuálně nepracuje, přičemž mu finančně vypomáhá rodina, resp. syn, který podniká. Trvalý pobyt mu byl zrušen, neboť byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který vykonával po dobu dvou a tři čtvrtě roku. Propuštěn byl „na půlku“. Stran svého odsouzení žalobce uvedl, že bral drogy a spáchal „ublížení“, současně odkázal na obsah odsuzujícího rozsudku. Rodinným příslušníkem, na kterého žalobce žádá přechodný pobyt, je jeho dcera D. B., s níž však nežije ve společné domácnosti. Její matka je R. P. Žalobce má na území České republiky také manželku M. B. a 4 děti, jakož i vnoučata. V době těhotenství R. P. za ní žalobce jezdil do Děčína, nyní mají dle jeho názoru dobrý vztah, jmenovaná mu dceru i půjčuje. U porodu nezletilé D. B. žalobce nebyl, porod ale proběhl bez problémů. Lékaře své dcery žalobce nezná, neboť bydlela v Děčíně a přestěhovala se s matkou do Domažlic, žalobce za ní nicméně jezdí. Jeho dcera za ním byla naposledy dne 26. 12. 2019, přičemž jí žalobce dává peníze a posílá výživné. Žalobce k otázce správního orgánu I. stupně nevěděl, kam chodí jeho dcera na základní školu, jaké se učí cizí jazyky a kdo je jejím třídním učitelem, když pouze zmínil, že je žákyní 7. třídy. Dcera mu však ukazuje žákovskou knížku, kde má „asi dvojky nebo trojky“. Z větších darů jí v poslední době žalobce koupil hodinky, které ještě nepředal, ale její matka o tom ví.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Dříve dceři koupil tablet. Nicméně, obvykle jí dává peníze na nákupy. Dcera žalobce má dle jeho tvrzení vlastní pokoj, žalobce ostatně slíbil, že jí koupí novou matraci, ale pokoj nedokáže popsat, neboť v něm nebyl, do bytu „moc nechodí“. Dceru v Domažlicích navštěvuje podle toho, jak má žalobce čas nebo jak se domluví. V poslední době to bylo 1krát za 14 dní. Dne 26. 12. 2019 měl žalobce dceru D. B. „na Vánoce“, přičemž jí dal jako dárek peníze (konkrétně 1 500 Kč, o 14 dní dříve to bylo asi 2 000 Kč). Po dobu výkonu trestu si s dcerou žalobce pouze telefonoval. Od roku 2011 do roku 2013 žalobce neplnil svoji vyživovací povinnost na jmenovanou dceru z důvodu, že její matka chtěla žít sama, resp. si našla nového přítele, a žalobce tudíž nepotřebovala. Jeho syn pak dluh na výživném 34 000 Kč splatil. Výživné musí dle svých slov žalobce nyní platit každý měsíc, neboť byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody „na podmínku na 4 roky“ a je tak „domluvený na probačním“. Matce dcery na výživném už nic nedluží, pomáhá jí i penězi navíc. S dcerou si žalobce dle svého tvrzení volá každý den, komunikuje i s matkou dcery R. P. Žalobce neví, zda jeho dcera chodí na nějaké kroužky, sportovat by však dle jeho názoru příliš neměla, neboť má nemocné srdce. Dcera pak dle žalobce jezdí na tábory, ale víc k tomu žalobce neví. Soužití s R. P. žalobce ukončil ve věku dcery 3 až 3,5 let.

10. Z protokolu o svědecké výpovědi R. P. ze dne 14. 1. 2020 se zejména podává, že má s žalobcem jednu dceru, a to D. B., nar. X. Dle tvrzení svědkyně Plačkové podal žalobce žádost o přechodný pobyt právě kvůli dceři, neboť s ní chce navázat větší kontakt a „konečně se o ni starat“. V době těhotenství žalobce svědkyni P. podporoval finančně a psychicky, jelikož spolu byli ve vztahu. Do 3 let věku dcery s nimi žil žalobce ve společné domácnosti v Děčíně. Stran zdravotních obtíží dcery svědkyně P. uvedla pouze poporodní problémy se srdcem, které musely být řešeny operací. Aktuálně dcera dochází do 6. třídy na Základní školu Kdyně, kde se učí z cizích jazyků angličtinu, přičemž má novou třídní učitelku. V poslední době dal žalobce dceři pouze finanční hotovost – asi 2 000 Kč, tedy žádný věcný dárek. Naposledy byl žalobce za dcerou v Domažlicích někdy koncem roku, poté byla dne 27. 12. 2019 dcera za žalobcem v Ústí nad Labem. Svědkyně P. dále uvedla, že má s dcerou jeden společný pokoj a společnou postel. Žalobce dceru navštěvuje v Domažlicích dle jeho času, za poslední půlrok se tedy viděli 3krát. V poslední době ji však navštěvuje, jak může. O vánočních svátcích měl žalobce dceru na jeden den (tj. ze dne 27. 12. 2019 na den 28. 12. 2019) v Ústí nad Labem, což bylo poprvé, přičemž jí dal hotovost 2 000 Kč. Od roku 2011 do roku 2013 žalobce neplatil výživné na dceru, neboť byl dle svědkyně P. nezaměstnaný. Nyní je však vše splaceno, přičemž žalobce řádné výživné platí. Od soudu má stanoveno výživné 1 000 Kč měsíčně, ale platí dle svých možností, jelikož nemá aktuálně práci. Žalobce si s dcerou dle svědkyně volá 3 až 4krát za týden. Telefon dceři kupovala svědkyně jako dárek k narozeninám. Volnočasové aktivity a kroužky dcera žalobce dle svědkyně P. žádné nemá.
11. Obsahem správního spisu je poté i trestní příkaz Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 1. 2015, č. j. 27 T 5/2015-96 (s nabytím právní moci dne 17. 2. 2015), z něhož je zřejmé, že žalobce byl odsouzen pro přečin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v rozhodném znění (dále jen „trestní zákoník“), k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 let, když nejméně v přesně nezjištěné době od začátku roku 2014 do 23. 10. 2014 v Ústí nad Labem na různých místech nejméně ve třech případech daroval přesně nezjištěné množství metamfetaminu – tj. látky psychotropní, a současně v přesně nezjištěné době nejméně od ledna 2007 do 2. 3. 2014 v Ústí nad Labem na různých místech ve více případech nelegálně prodával metamfетamin za částku 200 Kč až 1 000 Kč – tj. látku psychotropní.

12. Z trestního příkazu Okresního soudu v Děčíně ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 T 48/2016-99 (s nabytím právní moci dne 10. 10. 2018), dále vyplývá, že žalobce byl odsouzen pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, k souhrnnému trestu odnětí svobody (pozn. soudu - ve vztahu k nadepsanému odsouzení) v trvání 1 roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 roků, když v blíže nezjištěné době od února 2011 do 1. 12. 2013 řádně neplnil svoji vyživovací povinnost ke své nezletilé dceři D. B., přičemž mu tato povinnost vyplývala jednak z § 85 a násl. zákona č. 94/1993 Sb., o rodině, a dále mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 1. 9. 2011, č. j. 9 Nc 62/2011-14 (s nabytím právní moci dne 12. 10. 2011), a to ve výši 1 000 Kč měsíčně splatných vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky nezletilé R. P. a ačkoliv žalobce o své povinnosti věděl, řádně ji neplnil a neučinil žádné kroky k jejímu případnému řádnému plnění, ve stíhaném období se nezajímal vážně o získání zaměstnání případnou evidencí jako uchazeč o zaměstnání u úřadu práce, když za stíhané období dlužil na výživném částku ve výši 34 000 Kč.
13. Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2017, č. j. 6 To 441/2017-358 (v právní moci téhož dne), poté plyne, že byl žalobce odsouzen pro pokračující zločin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř a půl let se zařazením do věznice s ostrahou, když od přesně nezjištěné doby do 13:22 hodin dne 27. 10. 2016 v Ústí nad Labem nejméně v jednom případě bez jakéhokoli povolení vyrobil přesně nezjištěné množství drogy pervitin, obsahující účinnou látku metamfetamin, a dále v době od 3. 2. 2017 do 0:15 hodin dne 5. 2. 2017 na ubytovně v Ústí nad Labem vyrobil přesně nezjištěné množství drogy pervitin, obsahující účinnou látku metamfetamin, přičemž se těchto jednání dopustil i přesto, že byl pravomocným trestním příkazem Okresního soudu Ústí nad Labem sp. zn. 27 T 5/2015 uznán vinným přečinem nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Zároveň dne 24. 12. 2016 kolem 2:30 hodin v Ústí nad Labem v baru „777“ v době jeho provozu a před přítomnými hosty a obsluhou po poškozeném majiteli baru požadoval částku 1 000 Kč na hru na hracích automatech s tím, že pokud peníze nedostane, tak v baru rozbije všechny automaty, a když poškozený opakovaně odmítl, udeřil ho otevřenou dlaní své ruky do obličeje, v důsledku čehož poškozený upadl na zem na temeno hlavy a zůstal ležet několik minut v bezvědomí, přičemž utrpěl otřes mozku a odřeninu a podlitinu na temeni hlavy, v důsledku čehož byl hospitalizován po dobu několika dnů a následně v pracovní neschopnosti.
14. Žalobce byl poté usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 14. 6. 2019, sp. zn. 6 Pp 82/2019 (s nabytím právní moci téhož dne), podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se stanovenou zkušební dobou v trvání 4 let (tj. do dne 14. 6. 2023), za současného dohledu probačního úředníka (pozn. soudu - zbytek trestu odnětí svobody činí 783 dnů).
15. Ve správním spisu je založeno též sdělení Městského úřadu Domažlice, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 6. 1. 2020, ve kterém se uvádí, že OSPOD Domažlice aktuálně nevede žádnou dokumentaci týkající se dcery žalobce a s rodinou nijak OSPOD nespolupracuje.
16. Správní orgán I. stupně poté dne 30. 1. 2020 vyrozuměl žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 3. 2. 2020 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, nahlédl do spisové dokumentace a sdělil, že se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí nechce. Správní orgán I. stupně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

následně dne 19. 2. 2020 vydal již shora rekapitulované rozhodnutí ve věci, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. To však bylo žalovaným zamítnuto napadeným rozhodnutím ze dne 26. 6. 2020, č. j. MV-72683-5/SO-2020.

17. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
18. Podle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žadatel povinen předložit doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
19. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
20. Na tomto místě se soud zabýval žalobní námitkou, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, když bylo v projednávaném případě nezbytné, aby vyžádaly stanovisko OSPOD, který by provedl šetření u nezletilé dcery žalobce, přičemž by se jí dotázel na to, co by pro ni znamenalo odloučení od jejího otce.
21. K nadepsané (značně obecným způsobem tvrzené) námitce žalobce je nicméně třeba úvodem konstatovat, že řízení podle § 87b zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti cizince, který správní orgány o něco žádá, konkrétně o povolení k přechodnému pobytu. Předmětné správní řízení je tedy primárně ovládáno dispoziční zásadou, a je proto ve vlastním zájmu cizince tvrdit a osvědčit splnění zákonných podmínek k udělení pobytového oprávnění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 358/2017-33, ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013-42, či ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41). Žalobce byl tudíž povinen jednoznačně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 věta první správního řádu). Na druhou stranu, správní řád stanovuje určité povinnosti i správním orgánům, které musí zejména postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), opatřit podklady pro rozhodnutí (§ 50 odst. 2 správního řádu), zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 věta první správního řádu), hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu), a vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 věta druhá správního řádu). Podle § 50 odst. 1 správního řádu zároveň platí, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 352/2020-45).
22. V kontextu řešené námítky soud připomíná též fakt, že dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů, jak už bylo výše naznačeno. Předmětná zásada dává prostor správním orgánům, aby samy vyhodnotily, které důkazy jsou pro jejich závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-47). Závěry správních orgánů o skutkové stránce věci tedy nemohou být výsledkem jejich libovůle. Učiněné závěry musí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyplýnout z racionálního myšlenkového procesu, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha poté musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008-75).

23. Ve světle shora popsaných judikturních závěrů pak soud nemohl žalobci přisvědčit v námitce, že správní orgány rezignovaly na zjištění skutečného stavu věci, pokud v řízení nevyžádaly předmětné stanovisko OSPOD. V daném ohledu totiž žalobce naprosto pomíjí veškerá výše uvedená zjištění plynoucí jak z tvrzení jeho samotného a z jím doložených listin, tak i z podkladů, které si obstaraly správní orgány, jakož i zejména z provedeného výsledku žalobce a matky jeho nezletilé dcery. Závěry správních orgánů v posuzovaném případě, které byly přezkoumatelným a zcela srozumitelným způsobem vyjádřeny v jejich rozhodnutích, přitom dle hodnocení soudu obsahují jasné úvahy o provedených důkazech, resp. je z odůvodnění namítaných rozhodnutí zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgány ve vztahu k jím vyhlášeným výrokům vycházely a na základě jakého právního názoru k závěrům o nich dospěly. Soud zároveň upozorňuje na fakt, že správní orgán I. stupně vyžádal stanovisko místně příslušného OSPOD, přičemž tento orgán reagoval sdělením ze dne 6. 1. 2020, v němž uvedl, že nevede žádnou dokumentaci týkající se dcery žalobce a s rodinou nijak nespolupracuje. Toto sdělení přitom žalobce začal sporovat až v podané žalobě.
24. Nutno však znovu připomenout, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu. Řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací, a je proto v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. V řešené věci přitom soud ověřil, že skutkové závěry rozhodné pro aplikaci § 15a zákona o pobytu cizinců, (resp. i pro případné posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců jak bude dále vyloženo), mají dostatečnou oporu ve správním spisu. Žalobce ostatně, vyjma návrhu na výsledcích matky jeho nezletilé dcery, v průběhu celého správního řízení ani konkrétně neoznačil žádné jiné v úvahu připadající důkazní prostředky či podklady (např. až v žalobě uvedené stanovisko OSPOD), které mohly a měly být provedeny a jejichž provedením by bylo možno dospět k opačným skutkovým závěrům vylučujícím závěry vyslovené v napadeném, resp. i prvostupňovém, rozhodnutí. Správním orgánům proto nelze ani v žádném ohledu vytýkat, že by se snad s odpovídajícím procesním návrhem žalobce ve svých rozhodnutích nevypořádaly. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017-25, v němž bylo konstatováno, že „[p]odstatou dispoziční zásady je mimo jiné povinnost účastníka řízení (žadatele) tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopvat k prokázání svých tvrzení důkazy. Bylo tedy na žadateli, aby správnímu orgánu poskytl veškeré relevantní informace. (...) Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 287/2017-32, bylo též zdůrazněno, že „[u]vádět okolnosti svědčící o nepřiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život musí navíc i stěžovatel sám. Jak Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21: Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy.“ Z rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41, poté vyplývá, že „[j]e ve vlastním zájmu cizince, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace, prokazující existenci trvalého vztahu (...). Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje.“

25. Pokud se tak žalobce v podané žalobě aktuálně omezil na shora reprodukovanou poznámku, že správní orgány rezignovaly na řádné objasnění skutkového stavu, když si nevyžádaly jím až v žalobě poukazované stanovisko OSPOD (které tedy žalobce v průběhu správního řízení ani po poskytnutí možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, popř. v rámci odvolání, nepožadoval), aniž by jakkoliv relevantně indikoval, jaké skutkové poznatky, odlišné od těch, které byly vzaty za základ vydaných rozhodnutí (když správní orgány ve svých rozhodnutích nikterak nepopíraly jistý zásah do života žalobce a jeho rodiny), by mohlo provedení tohoto důkazního prostředku přinést, nemohl soud této obecné námitce přisvědčit, neboť shledal, že správní orgány zjistily skutkový stav projednávané věci v souladu s § 3 správního řádu, přičemž tedy měly dostatek podkladů, aby mohly rozhodnout o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky.
26. V tomto kontextu je pro úplnost třeba poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 4 Azs 84/2021-52, ve kterém bylo ve vztahu k pořízení zprávy OSPOD v cizineckých věcech uvedeno, že „*má toliko podpůrný charakter, neboť OSPOD na rozdíl od žalované není správním orgánem, v jehož pravomoci je posouzení přiměřenosti správního vyhoštění z hlediska kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců.*“ Obdobně lze zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2017, č. j. 7 Azs 287/2017-32, kde bylo vysloveno, že „*[o]bdobně nespátril Nejvyšší správní soud žádné pochybení v tom, že si správní orgány nevyžádaly stanovisko OSPOD objasňující závažnost dopadů správního vyhoštění stěžovatele na jeho dceru. Jakkoli je OSPOD ze zákona odborným orgánem k ochraně práv dítěte, neznamená to, že krajské ředitelství nebo žalovaná zcela postrádají kompetenci se k těmto otázkám vyjádřit. Za situace, kdy není stanovisko OSPOD zákonem vyžadováno a správní orgány poskytly vlastní relevantní úvahy o daných skutečnostech, není tento postup nijak závadný.*“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 Azs 191/2020-51). Za zjištěných skutkových okolností, jak se tyto podávají z obsahu spisové dokumentace, tak dle soudu nebylo vůbec nutné, aby si správní orgány ve věci vyžádaly stanovisko OSPOD za účelem ověření toho, co by pro dceru žalobce znamenalo odloučení od jejího otce (tj. ověření toliko míry citové vazby dcery žalobce na jejího otce).

27. Dále se soud zabýval obecnou námitkou žalobce týkající se prokázání jeho skutečné péče o nezletilou dceru D. B. ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
28. Z výše citovaného ustanovení je přitom zřejmé, že za rodinného příslušníka občana Evropské unie lze považovat pouze rodiče občana Evropské unie mladšího 21 let (první předpoklad), který o tohoto občana Evropské unie skutečně pečuje (druhý předpoklad). Obě tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně. Jak přitom už bylo dříve vyloženo, břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou podmínek spočívá na žadateli o pobytové oprávnění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016-43, ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39, ze dne 31. 12. 2021, č. j. 2 Azs 135/2021-37, a ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49). V předmětné věci tedy bylo primárně na žalobci jako žadateli o povolení k přechodnému pobytu, aby hodnověrným způsobem doložil, že skutečně pečuje o svou nezletilou dceru, a naplňuje tudíž definici rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
29. Skutečná péče o dítě dle judikatury správních soudů zahrnuje pouze případy, kdy cizinec potomkovi prokazatelně zajišťuje základní potřeby, osobně se o něj stará, a to s ohledem na věk dítěte, vychovává jej a vytváří mu optimální podmínky pro jeho zdárný rozvoj. Není podmínkou, aby žil s dítětem ve společné domácnosti, ale je nezbytné, aby se na péči o něj významným a pravidelným způsobem podílel (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2020, č. j. 3 A 127/2018-29, nebo Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2019, č. j. 42 A 15/2019-20). Upozornit je třeba i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2019, č. j. 6 Azs 149/2019-42, ve kterém bylo k § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců konstatováno, že „[s] ohledem na požadavek skutečné výchovy je akcentován faktický stav péče, tj. skutečné výchovy (...). Nejde tedy o formální neexistenci či existenci rodičovské odpovědnosti, ale o to, zda jí v daném případě rodič skutečně vykonává, tedy zda skutečně pečuje o dotyčné dítě.“
30. Dle hodnocení soudu však žalobce v posuzovaném případě neprokázal, že jeho péče o nezletilou dceru dosahuje shora popsáných atributů skutečné péče ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž ani nikterak nezpochybnil a nevyvrátil zjištění správních orgánů, že byt má o dceru D. B. v poslední době jistý zájem, když ji nepravidelně navštěvuje (tj. dle časových možností, ačkoliv žalobce současně uvedl, že je nezaměstnaný), telefonuje jí a občas jí přispěje penězi nad rámec běžného výživného (finančně mu však vypomáhá jeho syn, neboť je žalobce bez příjmů), sám se však fakticky na její výchově a péči o ní nepodílí, neví ani do jaké třídy a školy dcera dochází, nezná její studijní výsledky, kdo je jejím lékařem, nikdy nebyl v místě jejího bydliště, resp. neví, jak dcera žije - jak vypadá její pokoj. Mimoškolní a jiné aktivity, které žalobce bez bližší specifikace zmiňoval v jeho vyjádření k věci (nadto s tím, že na tyto aktivity finančně přispívá), poté nebyly nijak doloženy, přičemž účast nezletilé dcery žalobce na takovýchto aktivitách byla popřena výpovědí její matky. V této souvislosti je též přiléhavým upozornit na skutečnost, že žalobce od února 2011 do 1. 12. 2013 (tj. po dobu téměř tří let) prokazatelně neplnil svoji vyživovací povinnost právě vůči jeho nezletilé dceři (toliko s vlastním odůvodněním žalobce, že matka jeho dcery jej nepotřebovala – měla nového partnera, přičemž dluh na výživném za žalobce následně uhradil jeho syn). Zmínit je možno i skutečnost, že žalobce nyní žije se svou rodinou v Ústí nad Labem a jeho dcera s matkou v Domažlicích, přičemž tak dceru dle tvrzení její matky v posledním půlroce navštívil 3krát, a až koncem roku 2019 kontakt zintenzivnil. Bez významu pak nejsou ani výše popsaná odsouzení žalobce evidovaná k jeho osobě, resp. fakt, že žalobce strávil ve výkonu trestu odnětí svobody více než dva roky, kdy po tuto dobu vůči dceři (nar. 2008)

najisto nemohl skutečnou péči vykonávat (tj. v období let 2017 až 2019). Naplňování pojmu skutečné péče je pak těžko představitelné i v kontextu vedení života žalobce v letech 2014 a 2016 až 2017 tak, jak vyplývá ze shora rekapitulovaných trestních rozsudků, když se v těchto obdobích žalobce dopouštěl zejména závažné drogové trestné činnosti, ale i trestného činu proti zdraví, svobodě a veřejnému pořádku.

31. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, jež plynou z obsahu spisové dokumentace (zejména z protokolů o výsledku samotného žalobce a matky jeho dcery), poté nelze ve věci přisvědčit tvrzení žalobce, že několik nepřesností plynoucích z nadepsaných výsledků neznačí, že by skutečná péče ze strany žalobce nebyla prokázána. Žalobcem zmiňované nepřesnosti (resp. protimluvy) lze totiž shledat v zásadě pouze v jeho vlastních tvrzeních, např. stran intenzivních kontaktů s dcerou, které zmínil v rámci výsledku provedeného dne 14. 1. 2020, ačkoliv dceru naposledy navštívil už dne 26. 12. 2019 (popř. ji měl dalšího dne u sebe na návštěvě), dále finanční podpory koníčků dcery, o kterých však vůbec nevěděl, zda dcera vůbec vykonává, či o další rozsáhlé finanční podpoře dcery, byť žalobce aktuálně nemá příjmy, čímž ostatně odůvodňoval i neplnění úhrad běžného výživného ve stanovené výši. V projednávané věci tak byly zjištěny okolnosti jednoznačně svědčící o tom, do jaké míry žalobce fakticky naplňuje jeho rodičovskou péči o nezletilou dceru, přičemž tak bylo v jeho případě nepochybně seznatelným, že se žalobce na péči o ni nepodílí významným a pravidelným způsobem, resp. ji nezajišťuje základní potřeby, osobně se o ni nestará a nevychová ji. Skutečnou péči ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců přitom nelze spojovat toliko s občasnými návštěvami, telefonickým kontaktem a finančními příspěvky (pozn. soudu – ani běžné výživné přitom není dle žalobcem předložených 4 útržků složenek na částky 500 Kč hrazeno v plné míře, neboť výživné na dceru bylo stanoveno ve výši 1 000 Kč). Správní orgány tedy v souladu s obsahem správního spisu dospěly k závěru, že žalobce nesplnil kumulativní podmínky obsažené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tak, aby mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Předmětnou námitku tak soud shledal zcela nedůvodnou.
32. Soud se závěrem zabýval též žalobní námitkou, že je napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 a odst. 3 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, když dle tvrzení žalobce dojde k roztržení jeho rodiny. Správní orgány pak dle žalobce nedbaly zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu zmínil, že na území České republiky žije společně s jeho rodinou již 22 let, přičemž je otcem nezletilé D. B., nar. X, se kterou sice nežije ve společné domácnosti, ale je s ní v častém kontaktu, navštěvuje ji, finančně ji zabezpečuje a je „*řádným otcem*“.
33. V daném ohledu je však předně třeba upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, s výjimkou specifických důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje toliko k důvodu podle § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odstavec 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života pak nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do

soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců.

34. Žalobci lze nicméně v obecné rovině přisvědčit, že článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti je též třeba zohlednit nejlepší zájem dítěte (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021-35). Veřejná moc pak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26). Současné je však nutno konstatovat, že rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019-28; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).
35. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017-42, či obdobně v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41, bylo dále konstatováno, že *„[u]dělení pobytového oprávnění (...) nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého a rodinného života žadatele. Opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a nelze jej tedy přijmout. Vzhledem k tomu, že správní orgány i soudy dospěly k závěru, že stěžovatel nesplnil základní zákonnou podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterou je stanovená délka nepřetržitého pobytu na území České republiky, nebylo již na místě zabývat se přiměřeností rozhodnutí o zamítnutí žádosti z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny.“*
36. Nejvyšší správní soud tak zdůraznil, že při posuzování okolností konkrétního případu je třeba zohlednit především účel pobytového oprávnění cizince. Pokud cizinec prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019 - 38, a ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 213/2017-34). Jestliže tedy v daném případě žalobce prokazatelně nenaplňoval účel pobytu, o který žádal (v dané věci „sloučení s občanem EU“), vyhovění žádosti pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro udělení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu by totiž byly zcela liché, resp. k udělení pobytového oprávnění by stačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života žalobce; avšak takový postup zákon o pobytu cizinců zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí. Odlišná by byla situace v případě, kdy by žalobce prokazatelně definici rodinného příslušníka občana EU naplnil (čímž by došlo též k naplnění účelu pobytu), ale jeho žádost by byla zamítnuta např. pro nedoložení některého zákonem předpokládaného podkladu (tj. potvrzení o pojištění, o zajištění ubytování apod.) či pro nesplnění některé procesní povinnosti. V takovém případě by bylo možno uvažovat o překlenutí takového nedostatku právě prostřednictvím institutu posuzování přiměřenosti rozhodnutí. O takovou situaci se však v dané věci nejednalo.

37. Soud dále v této souvislosti podotýká, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky neznamená absolutní překážku pobytu žalobce v České republice. Možnost vstupu na území České republiky mu zůstane zachována, i pokud by v mezidobě nezískal jiný pobytový titul. Může tedy udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat i o získání jiného pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41). V posuzované věci je zároveň třeba upozornit, že negativní rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky žalobce nepřipravilo o jeho dosavadní pobytový titul. Žalobce totiž o pobytový titul přišel již před podáním jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, tedy zcela nezávisle na nyní sporovaném rozhodnutí, nadto v přímé souvislosti s jím spáchanou závažnou trestnou činností, kterou nelze jakkoliv tolerovat. K tomu je možno poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, v němž bylo uvedeno, že *„[s]těžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývající na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít.“* Žalobce se tedy měl ve světle výše odkazované judikatury domáhat zkoumání přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, nikoliv nyní v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, tj. pobytového titulu, pro jehož přiznání zjevně nesplňoval podmínky, jak už bylo dříve vyloženo.
38. Toliko pro úplnost pak soud v řešené věci upozorňuje na fakt, že se správní orgány v kontextu konkrétních tvrzení žalobce stran jeho soukromého a rodinného života v odůvodnění jejich rozhodnutí, byť stručně, avšak srozumitelně, tedy přezkoumatelným způsobem, zabývaly (viz zejména str. 7 až 8 prvostupňového rozhodnutí a str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí). Soud poté stejně jako správní orgány nijak nezpochybňuje fakt, že žalobce má na území České republiky dceru, občanku České republiky (k tomu viz odůvodnění výše), dále manželku a zletilé děti, státní příslušnosti Republiky Severní Makedonie, přičemž zde žalobce pobývá již od roku 1998. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život, jak už ostatně bylo dříve popsáno. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod přitom neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci přitom nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života v zemi, kde má ostatně i svého otce, přičemž se jedná o domovskou zemi i jeho manželky a čtyř dětí (tj. vyjma dcery D. B.), zcela vyloučena, jakkoliv by to jistě pro žalobce (popř. i jeho rodinu, pokud jej bude dobrovolně následovat) znamenalo citelnou životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím telekomunikačních technologií a vzájemných pravidelných návštěv. Ostatně tento způsob vedení rodinného života již žalobce s nezletilou dcerou D. B., jakožto jedinou občankou České republiky z jeho rodiny, dle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

učiněných zjištění praktikuje, a není jim tedy cizí, když spolu ve společné domácnosti nežijí. Soud zároveň opakovaně uvádí, že v tomto řízení jde toliko o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt, a žalobci tudíž není napadeným rozhodnutím nikterak zabráněno ve styku s dcerou a dalšími rodinnými příslušníky. Bude tedy na žalobci, jak si nadále uspořádá své poměry a rodinný život tak, aby se s nezletilou dcerou a dalšími zletilými rodinnými příslušníky v případě zájmu mohl stýkat. Poukázat je též možno na skutečnost, že na finanční podpoře dcery ze strany žalobce se vůbec nic nemění, a to v kontextu rozličných možností činění peněžních převodů (tyto ostatně za žalobce nyní provádí jeho syn, neboť sám žalobce je nezaměstnaný). Je přitom skutečností, že k faktickému oddělení žalobce a jeho nezletilé dcery, jakož i dalších rodinných příslušníků, došlo již zrušením jeho trvalého pobytu na území České republiky, a to jedině v důsledku závažného společensky závadového jednání žalobce. Za toto jednání a jeho důsledky pak nese plnou odpovědnost jedině žalobce. Soud též nemůže přehlédnout, že nezletilá dcera žalobce měla a nadále bude mít plnohodnotnou péči matky, a i nadále tak má v případě potřeby zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů, což již v minulosti přinejmenším z důvodu výkonu trestu žalobce musela podstoupit a toto dlouhodobé oddělení od žalobce překonat, a to čistě z důvodů stojících na straně žalobce.

39. V posuzované věci tak soud dospěl i v této části k závěru, že ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí předmětné žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobce za nezákonné.
40. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. dubna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu